

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Davida Hipšra a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **J. Š.,** zastoupeného Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje,** se sídlem Komenského náměstí 125, Pardubice, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích ze dne 14. 10. 2016, č. j. 61 A 8/2016 – 73,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Svitavy rozhodnutím ze dne 14. 8. 2015, čj. 44313-15/OD-bim/2115-2015, uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 2 ve spojení s § 18 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů. Žalobce se přestupku dopustil tím, že dne 21. 2. 2015 v 8:53 hod. na silnici I/35 v katastru obce Mikuleč ve směru Litomyšl - Moravská Třebová, mimo obec Mikuleč, řídil vozidlo tov. zn. Hyundai Sonata, reg. zn. vozidla X, rychlostí 153 km/h (148 km/h po odečtení možné odchylky měření), čímž překročil nejvyšší dovolenou rychlost (90 km/h) o 58 km/h. Za uvedený přestupek mu byla uložena pokuta ve výši 7 000 Kč, zákaz řízení všech motorových vozidel na dobu 8 měsíců a povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 12. 2015, čj. KrÚ 82375/2015/ODSH/12, zamítl odvolání žalobce a shora uvedené rozhodnutí o přestupku potvrdil.

II.

[3] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích. Krajský soud žalobu zamítl rozsudkem ze dne 14. 10. 2016, č. j. 61 A 8/2016 - 73.

[4] Krajský soud konstatoval, že žalobci se nepodařilo zpochybnit průběh ani výsledek měření rychlosti jeho vozidla. Měření bylo provedeno řádně, přičemž správní orgány zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností, jak jim ukládá § 3 správního řádu. Ve správním řízení byla jednoznačně prokázána platnost kalibrace použitého měřidla i proškolení obou zasahujících policistů. Krajský soud za ryze účelovou označil pochybnost žalobce o tom, zda policisté nebyli proškoleni z obsluhy jiného měřícího zařízení, pokud namísto RAMER 7CCD uvedli název rychloměru „CCD7“.

[5] Rovněž jako účelové a nevěrohodné vyhodnotil krajský soud tvrzení žalobce, že s ním ve vozidle cestovala M. V. Údajná spolujezdkyně měla podle žalobce dosvědčit, že v autě byl zapnutý tempomat s omezením rychlosti na 140 km/h. Žalobce ve svém blanketním odvolání výslech této svědkyně nenavrhl. Soudu je z jeho rozhodovací činnosti známo, že M. V. vystupovala jako obecná zmocněnkyně v případech jiných přestupců. Soud proto předpokládá, že pokud by skutečně byla přítomna ve vozidle, žalobce by nepodepsal úřední záznam, v němž je výslovně uvedeno, že byl ve vozidle sám. Ani vyslechnutý policista L. B. nepotvrdil přítomnost další osoby ve vozidle. Žalobce přitom ani v obecné rovině nezpochybnil nestrannost zasahující policejní hlídky.

[6] Ohledání žalobcova vozidla za účelem zjištění, zda je opatřeno tempomatem, by bylo podle soudu nadbytečné, neboť tempomat není autorizovaným a kalibrovaným zařízením určeným pro měření rychlosti projíždějících vozidel. Z judikatury Nejvyššího správního soudu vyplývá, že i v případě jeho nefunkčnosti či zkreslené funkce je řidič zodpovědný za dodržování pravidel silničního provozu. Ani případný výslech spolujezdkyně by nemohl vnést do zjištěného skutkového stavu žádné novoty, neboť za prokázanou je nutno brát tu rychlost, která byla zjištěna autorizovaným kalibrovaným měřícím zařízením. Správnost měření byla prokázána také výpovědí policisty L. B. Ani z fotografie z měření nejsou patrné žádné indicie, které by mohly vnést pochybnosti do závěru o správnosti provedeného měření. Žalobce nezpochybnil výsledek měření žádným jiným konkrétně podloženým tvrzením. Vyjádření AMS K22 zn. 5/AMS/2014, podle kterého došlo k chybnému měření v případě jiného řidiče, není v dané věci relevantní. Proto jím nebyl ani prováděn důkaz.

[7] Krajský soud nepřisvědčil ani námitce stran nedostatečného vymezení místa spáchání přestupku. Otázka, zda se jedná či nejedná o místo v katastru obce Mikuleč, nemůže vést k jeho neurčitosti. Místo spáchání přestupku je dostatečně vymezeno uvedením kilometráže, typem a číslem pozemní komunikace, směrem jízdy a dále tím, že se nachází mimo obec Mikuleč. Dostatečné místní vymezení společně s časovým určením a

popisem způsobu spáchání skutku zajišťuje jeho nezaměnitelnost, což je klíčové z důvodu zachování zásady *ne bis in idem*.

[8] K namítané absenci formy zavinění ve výroku rozhodnutí krajský soud konstatoval, že taková povinnost byla zákonem č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů předepsána až ode dne 1. 10. 2015. Právní úprava, platná ke dni vydání rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (tj. 14. 8. 2015), požadovala vyslovení viny ve výroku rozhodnutí, nikoliv uvedení konkrétní formy zavinění. Formou zavinění v podobě vědomé nedbalosti se správní orgán prvního stupně zabýval v odůvodnění rozhodnutí. Krajský soud uzavřel, že ani z usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2015, č. j. 6 As 114/2014 - 55, nelze dovodit, že by výrok rozhodnutí měl obsahovat uvedení počtu zaznamenaných bodů v důsledku spáchaného přestupku. Takovou okolnost vyslovil rozšířený senát pouze ve vztahu k právní úpravě de *lege ferenda*.

III.

[9] Žalobce (stěžovatel) napadl rozsudek krajského soudu kasační stížností.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti předně namítl, že nepřekročil rychlost o 58 km/h, neboť měl na tempomatu nastavenou rychlost 140 km/h. Povolenou rychlost mohl tedy překročit nejvýše o 47 km/h. Tento rozdíl je podstatný z hlediska právní kvalifikace jeho jednání. Ačkoliv k prokázání této skutečnosti stěžovatel navrhl provedení dokazování, poprvé až krajský soud se vyjádřil k tomu, z jakých důvodů tak neučinil. Chybějící odůvodnění neprovedení důkazů nelze zhojit následnou argumentací krajského soudu.

[11] Tvrzení krajského soudu, že policisté byli proškoleni a funkčnost rychloměru Ramer 7CCD byla ověřena, nepovažuje stěžovatel za relevantní. I neověřený rychloměr může změřit rychlost nesprávně, k čemuž stěžovatel předložil krajskému soudu vyjádření výrobce. Ani skutečnost, zda byli policisté proškolení, není relevantní. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 3 As 77/2015 – 37, konstatoval, že poukaz na to, že měření provedli proškolení policisté, neodpovídá na výtku stěžovatele, že rychloměr byl v daném konkrétním případě použit nesprávně. Stejně tak platí, že i kalibrovaný rychloměr ovládaný proškoleným policistou může změřit rychlost nesprávně. Stěžovatel se navrženými důkazy snažil vyvolat důvodnou pochybnost, resp. stav, který by vedl k nutnosti dalšího dokazování. Za situace, kdy bezchybně fungující tachometr (což stěžovatel navrhoval prokázat) ukazuje rychlost nižší, než kterou naměřil rychloměr, dojde ke zpochybnění měření provedeného rychloměrem. Za takové situace je pak vhodné nechat odborně přezkoumat provedené měření nebo ověřit, zda rychloměr neztratil důležitou metrologickou vlastnost ve smyslu § 7 odst. 2 písm. e) vyhlášky č. 262/2000 Sb. Je tedy zřejmé, že odmítnutí provedení důkazů mohlo mít vliv na zákonnost rozhodnutí. Správní orgán ovšem stěžovateli neumožnil prokázat onu důvodnou pochybnost stran průkaznosti provedeného měření.

[12] Stěžovatel se neztotožnil ani se závěry krajského soudu, že nebylo zapotřebí vyslýchat spolujezdce, neboť jeho přítomnost nepotvrdil zasahující policista a stěžovatel nezpochybnil věrohodnost policisty. Stěžovatel chtěl prokázat, že policista nehovoří pravdu právě výpovědí spolucestující osoby. Správní orgán má za to, že má pravdu jen ten,

kdo je vyslechnut první, a dokud není zpochybněna jeho věrohodnost, nemůže být další svědek slyšen. Takový postup je v přímém rozporu s čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[13] Stěžovatel nesouhlasí s krajským soudem ani v tom, že výslech spolujezdce nemohl přinést nová zjištění, neboť bylo irelevantní, jakou hodnotu zobrazoval tempomat. Taková skutečnost podle stěžovatele nepochybně relevantní je, a to z důvodu zkoumání prvku zavinění. Pokud tachometr zobrazoval rychlost přesně, došlo by ke zpochybnění provedeného měření.

[14] Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil i žalobní námitku týkající se chybějícího výroku o bodovém postihu. Soud totiž reagoval zcela mimo žalobní argumentaci. Stěžovatel tvrdil, že pokud jsou body trestem, pak je nutné, aby byl ve výroku rozhodnutí uveden bodový postih. Z napadeného rozsudku nelze seznat, jaký zastává názor na argumentaci stěžovatele, případně, proč ji považuje za lichou či mylnou, a ve které její části.

[15] Stěžovatel má konečně za to, že nebylo řádně zjištěno, kde došlo k protiprávnímu jednání, neboť údaje o místě spáchání přestupku jsou vzájemně rozporné. Dle výroku rozhodnutí mělo k přestupku dojít na 173. km silnice I/35 v katastru obce Mikuleč. V katastru této obce se ale daný kilometr této silnice nenachází. Krajský soud se zcela nepodloženě přiklonil k variantě, že k přestupku nedošlo v katastru obce Mikuleč, ale na 173. km silnice I/35 s tím, že i přes uvedený rozpor je specifikace místa přesná. Takové pochybení může podle stěžovatele vést k porušení zásady *ne bis in idem*. Pokud správní orgán zahájí řízení s tím, že se stěžovatel dopustil přestupku na 153. km téže silnice, v katastru obce Mikuleč, stěžovatel nebude moci prokázat, že jde o týž přestupek.

IV.

[16] Žalovaný považuje kasační stížnost za nedůvodnou. Odkázal přitom na odůvodnění svého rozhodnutí a napadeného rozsudku krajského soudu, jakož i své vyjádření k podané žalobě.

V.

[17] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[18] Kasační stížnost není důvodná.

[19] V posuzované věci byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku spočívajícího v překročení maximální rychlosti. Při rozhodování o vině stěžovatele vyšly správní orgány z oznámení přestupku sepsaného policistou P. L., úředního záznamu o podezření z přestupku, fotografie měřeného vozidla a řidiče vozidla, dále z evidenční karty řidiče, z ověřovacího listu č. 117/14 silničního radarového rychloměru RAMER 7CCD vydaného Autorizovaným metrologickým střediskem, ze svědecké výpovědi policisty L. B. a z listiny

vyhotovené Policií ČR dopravním inspektorátem Územního odboru Svitavy ze 14. 5. 2014, podle něhož zasahující policisté L. B. a P. L. absolvovali odbornou přípravu pro obsluhu a údržbu předmětného typu rychloměru. Ve správním spisu je založen nosič s návodem k obsluze užitého silničního radarového rychloměru.

[20] V rámci řízení o přestupku, jež je zahajováno z moci úřední, musí správní orgán klást důraz na důkladné zjištění skutkového stavu a své rozhodnutí důsledně poměřovat zásadou materiální pravdy a zásadou vyšetřovací v souladu s § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu. I bez návrhu je povinen zjistit všechny rozhodné skutečnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch obviněného z přestupku. Množství a povaha shromážděných důkazních prostředků se nicméně zpravidla odvíjí od pochybností, které obviněný sdělí správnímu orgánu.

[21] Nejvyšší správní soud se předně zabýval namítanou nepřezkoumatelností obou správních rozhodnutí, jež měla podle stěžovatele spočívat v absenci odůvodnění, z jakého důvodu neprovedly jím navržené důkazy. Stěžovatel má za to, že byl postupem správních orgánů krácen na dvou instancích přezkumu. Rovněž krajský soud posoudil nesprávně otázku, zda žalovaný neprovedl navrhované důkazy. Tato námitka není důvodná.

[22] Stěžovatel v průběhu řízení před správním orgánem prvního stupně namítal, že nebylo dostatečně zjištěno, jakou rychlostí ve skutečnosti jel, neboť měl ve vozidle nastavený tempomat na 140 km/h. Navrhl proto provést důkaz ohledáním vozidla a výslech spolujezdkyně M. V. Učinil tak podáním ze dne 21. 5. 2015, jímž žádal o přerušení správního řízení a jímž se *de facto* omlouval z nařízeného ústního jednání. Správní orgán prvního stupně provedení těchto důkazů odmítl pro nadbytečnost. Stěžovatel následně napadl rozhodnutí o přestupku blanketním odvoláním, které ani přes výzvu správního orgánu nedoplnil. Žalovaný v rozhodnutí o odvolání neshledal žádné procesní ani hmotněprávní pochybení správního orgánu prvního stupně.

[23] K soudnímu přezkumu rozhodnutí o přestupku, za situace kdy obviněný z přestupku zůstal v řízení před správními orgány zčásti nebo zcela pasivní, se vyjádřil rozšířený senát Nejvyššího správního soudu v usnesení ze dne 2. 5. 2017, č. j. 10 As 24/2015 - 71, všechna rozhodnutí zdejšího soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz. Podle soudu je plně v souladu se zásadou plné jurisdikce, aby žalobce ve věcech správního trestání použil před krajským soudem i taková žalobní tvrzení zpochybňující zjištěný skutkový a právní stav a jim odpovídající důkazní návrhy, které neuplatnil před správními orgány. Obviněný z přestupku nicméně nemůže žalovanému úspěšně vytýkat, že se s nějakou námitkou dostatečně nevypořádal, pokud zůstal vůči němu pasivní. Žalovaný není povinen předvídat možnou žalobní argumentaci a ve svém rozhodnutí se vypořádávat s každou myslitelnou námitkou. Podstatné je, zda žalovaný náležitě posoudil, zda správní orgán prvého stupně opatřil dostatek důkazů, které přestupek jasně a nepochybně prokazují. Krajský soud má pak povinnost na základě žaloby přezkoumat, zda správní orgány opatřily takovou sadu důkazů, která s ohledem na povahu věci sama o sobě s dostatečnou přesvědčivostí vede k závěru, že se obviněný příslušného přestupku dopustil, a zároveň neexistují žádné rozumné důvody k pochybám o věrohodnosti a úplnosti skutkových zjištění pro posouzení viny obviněného.

[24] Ze shora uvedeného vyplývá, že stěžovatel nemůže žalovanému s úspěchem vytýkat, že se nevypořádal s navrženými důkazy, jestliže proti jejich provedení v odvolání vůbec nebrojil. Z obsahu obou správních rozhodnutí nicméně vyplývá, že jak správní orgán prvního stupně, tak i žalovaný se zabývali tím, proč bylo nadbytečné provádět stěžovatelem navrhované důkazy. Učinili tak zejména z důvodu, že vina stěžovatele byla prokázána dostatečně, a to s přihlédnutím k tomu, že tachometr není kalibrovaným silničním radarovým rychloměrem a výslech tvrzené spolujezdkyně je pro účely prokázání fungování tachometru, nadbytečným. Nejvyšší správní soud jim v tomto hodnocení přisvědčil.

[25] Podle setrvalé judikatury Nejvyššího správního soudu (srov. např. rozsudky ze dne 24. 8. 2011, č. j. 1 As 42/2011 – 115, ze dne 3. 3 2011, č. j. 7 As 18/2011 – 54, nebo ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56) je v případě přestupků překročení povolené rychlosti zásadní to, že důkaz o rychlosti byl pořízen radarem, který splňoval všechny zákonné požadavky a současně byl ověřen v souladu se zákonem o metrologii. Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů zpochybněn.

[26] Stěžovatel se kasační, resp. žalobní argumentací snažil zpochybnit policisty provedené měření a nastolit stav, který by vedl k nutnosti dalšího dokazování. Zůstal však spíše v obecné rovině hypotetických či spekulativních pochybností, přičemž jím navrhované důkazy nelze považovat za relevantní pro účely zpochybnění shromážděných důkazů. Obecně platí, že je na správním orgánu, aby rozhodl a následně zdůvodnil, které důkazy v řízení o přestupku provede a které nikoliv. Důkazy, z nichž vycházely správní orgány, nevzbuzovaly žádné pochybnosti ani o jejich správnosti a ani o samotné vině stěžovatele. Naměřená rychlost byla zjištěna ověřeným rychloměrem, přičemž stěžovateli se nepodařilo přesvědčivým způsobem zpochybnit, že by toto zařízení nefungovalo správně, že zasahující policisté nepostupovali v souladu s návodem k obsluze, nebo jakýmkoliv jiným způsobem neprováděli měření správně. Žalovaný ve svém rozhodnutí proto správně konstatoval, že policisté postupovali při měření rychlosti v souladu s návodem k obsluze rychloměru a zdůvodnil, proč je v dané věci vyloučeno, aby mohlo dojít k chybnému měření.

[27] Kasační argumentaci, že rychloměr se může v určení rychlosti mýlit, ať je ověřen či nikoliv, nelze pokládat za dostatečně relevantní a způsobilou zpochybnit správními orgány zjištěný skutkový stav. Údaje z rychloměru rozhodně nepředstavují nezpochybnitelný důkaz, jak namítal stěžovatel. Nejvyšší správní soud nevylučuje, že může dojít k poruše na měřícím zařízení nebo k chybnému měření v rozporu s návodem k obsluze. Tato skutečnost však bez předložení konkrétních pochybností pro účely posuzované věci není relevantní. V daném případě žádné skutkové okolnosti, mimo prostého tvrzení stěžovatele a jeho víceméně teoretických úvah, nenasvědčovaly tomu, že by předmětný rychloměr naměřil nesprávnou hodnotu. Použitý typ měřidla byl certifikován (jak je uvedeno na ověřovacím listu) a poté byl ověřen Autorizovaným metrologickým střediskem, které konstatovalo, že splňuje všechny požadované metrologické parametry a lze jej používat pro měření rychlosti silničních vozidel s dobou

platnosti ověření do 8. 6. 2015. Nejvyšší správní soud nepřehlédl, že stěžovatel v řízení před krajským soudem předložil vyjádření AMS K22 zn. 5/AMS/2014 ze dne 30. 1. 2014. Toto vyjádření toliko konstatuje, že v jiné skutkově nesouvisející věci došlo k chybnému měření měřičem RAMER 7 CCD. Stěžovatel nicméně nedoložil konkrétní a věcnou souvztažnost s jeho případem.

[28] Stěžovatele by nezbavilo odpovědnosti za přestupek ani to, kdyby měl na svém tempomatu skutečně nastavenou rychlost do 140 km/h a tato rychlost by odpovídala i hodnotě na tachometru. Ani tato okolnost by nemohla zvrátit údaje zjištěné užitým kalibrovaným měřícím zařízením, a to za situace, kdy nebylo prokázáno, že rychloměr mohl v konkrétně posuzovaném případě zjistit nesprávnou hodnotu. Jak již uvedl zdejší soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2009, č. j. 1 As 73/2009 -78, řidič vozidla je v zásadě odpovědný za spáchání přestupku i tehdy, pokud k překročení maximální povolené rychlosti dojde za situace, kdy ve vozidle nefunguje tachometr. Subjektivní vnímání rychlosti vozidla nemůže řidiče vyvinit ze spáchaného přestupku. K relevanci užívání tempomatu se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 9. 9. 2010, č. j. 7 As 65/2010 – 51. Podle daného rozsudku, prosté tvrzení stěžovatele, že měl ve vozidle zapnutý tempomat na jinou než policií naměřenou rychlost, nemůže samo o sobě zpochybnit skutečnosti vyplývající ze shromážděných důkazů, zejména výsledek měření použitým silničním rychloměrem a způsobit nastoupení zásady in *dubio pro reo*, neboť žádná relevantní pochybnost, kvůli níž by bylo na místě věc posoudit příznivěji pro stěžovatele, nevyšla najevo.

[29] V oznámení přestupku i úředním záznamu o podezření z přestupku je výslovně uvedeno, že stěžovatel jel ve voze sám, což stěžovatel osvědčil i svým podpisem. Nejvyšší správní soud tudíž souhlasí se správními orgány i krajským soudem, že by výpověď domnělé spolujezdkyně o skutečné rychlosti vozidla byla nadbytečná, neboť deliktní jednání bylo již dostatečně prokázáno. Nejvyšší správní soud současně neshledal, že by v případě stěžovatele správní orgány porušily práva garantovaná čl. 6 odst. 3 písm. d) Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod.

[30] S ohledem na shora uvedené lze shrnout, že v posuzované věci proti sobě stál zdokumentovaný záznam z certifikovaného rychloměru podpořený výpovědí zasahujícího policisty na straně jedné a stěžovatelovo tvrzení o tom, že měl na tempomatu nastavenou rychlost 140 km/h, což mu měla potvrdit spolujezdkyně M. V., přestože stěžovatel svým podpisem na úředním záznamu potvrdil, že jel ve vozidle sám. Za takové procesní situace se stěžovateli nepodařilo vnést relevantní pochybnosti do správním orgánem zjištěného skutkového stavu. Současně ve věci nevyvstala potřeba doplnit dokazování pro to, aby mohl správní orgán prvního stupně, potažmo žalovaný, ve věci rozhodnout bez důvodných pochybností.

[31] Nejvyšší správní soud neshledal důvodnými ani kasační námitky týkající se nesprávně vymezeného místa spáchání přestupku a neuvedení bodového postihu za deliktní jednání ve výroku rozhodnutí o přestupku.

[32] Dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí především obsahovat popis skutku s označením místa a

času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Ve výroku rozhodnutí o přestupku je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. Deliktní jednání proto musí být ve výroku specifikováno tak, aby nebylo zaměnitelné s jednáním jiným a nemohlo tak dojít k nepřípustnému dvojímu postihu. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí (viz usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 – 73, nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007 - 479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015 – 42).

[33] Stěžovatel má za to, že z rozhodnutí o přestupku nelze prokazatelně zjistit, kde došlo k protiprávnímu jednání, neboť 173. km silnice I/35 se nenachází v katastru obce Mikuleč. Nejvyšší správní soud shledal vymezení místa spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí dostatečným. Konkrétní kilometr silnice I/35 společně s přesným časem deliktního jednání určeným na minuty a způsobem spáchání přestupku konkretizuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným. Údaj o kilometráži je přesnější a konkrétnější než celý katastr obce. Mezi účastníky řízení nebylo sporné, že dopravní přestupek byl spáchán na silnici I/35 ve směru Litomyšl - Moravská Třebová v blízkosti obce Mikuleč, jak je uvedeno i v záznamu o přestupku. Ve věci nadto nedošlo ke sporu ani o tom, zda k deliktnímu jednání došlo kupř. před nebo za značkou označující začátek a konec zastavěného území obce, případně zda byla v daném úseku silnice dopravním značením měněna nejvyšší povolená rychlost. Vymezení, zda se místo přestupku nacházelo či nenacházelo v extravilánu obce Mikuleč, nemohlo mít proto vliv na posouzení otázky překročení nejvyšší povolené rychlosti a ani ve stěžovatelovi vyvolat důvodné obavy z možného budoucího porušení zásady *ne bis ind idem*. Jak již bylo uvedeno, skutek je charakterizován celým komplexem použitých údajů. Kombinace údaje o konkrétním úseku pozemní komunikace a času spáchání přestupku poskytuje stěžovateli dostatečnou záruku, že přestupek nebude (a to ani v budoucnu) zaměněn s jiným stěžovatelovým jednáním.

[34] Nejvyšší správní soud považuje výrok rozhodnutí o přestupku za dostatečný i ve vztahu k námitce chybějícího výroku o bodovém ohodnocení spáchaného přestupku. Takovou povinnost zákon o přestupcích v § 77 nestanoví. Ke stejnému závěru dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudku ze dne 13. 12. 2016, č. j. 6 As 163/2016 – 39. Konstatoval v něm, že záznam bodů je automatickým následkem odsuzujícího rozhodnutí u přesně určených kategorií přestupků a výše zapsaných bodů je pevně dána, takže zde není prostor pro správní uvážení. Výrok rozhodnutí o záznamu bodů by tak nebyl ničím jiným než opakováním právní úpravy bez výrazného přínosu pro ochranu subjektivních práv adresáta rozhodnutí, kromě varovného účinku.

[35] Krajský soud tuto námitku posoudil sice stručně, nicméně stále přezkoumatelným způsobem. Správně konstatoval, že ani ze stěžovatelem poukazovaného usnesení rozšířeného senátu č. j. 6 As 114/2014 - 55, nelze dovodit povinnost uvést do výroku rozhodnutí počet bodů za spáchaný přestupek. Zdejší soud se v citovaném usnesení nezabýval náležitostmi výroku o přestupku, ale povahou záznamu o počtu bodů v registru řidičů. Toliko *de lege ferenda* uvedl, že se jeví vhodnějším, aby řidiči bylo z úřední povinnosti oznámeno i provedení jednotlivého záznamu. Nevyjadřoval se ale k tomu, že by takové vyrozumění mělo být součástí výroku o spáchání přestupku. Je třeba poukázat i

na to, že zatímco záznam o bodovém ohodnocení provádí obecní úřad obce s rozšířenou působností, v jehož územním obvodu se nachází obvyklé bydliště pachatele přestupku (viz § 124 odst. 5 a 7 zákona o silničním provozu), o přestupku rozhoduje obecní úřad obce s rozšířenou působností, v jehož územním obvodu byl přestupek spáchán (viz § 55 odst. 1 zákona o přestupcích).

[36] S ohledem na shora uvedené Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným ani nepřezkoumatelným. Jelikož v řízení o kasační stížnosti nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž je nutno přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.), Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[37] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. června 2017

Mgr. David Hipšr
předseda senátu